

SYMPATHISCHE MAGIE

17 mei 1957

Goedenavond vrienden,

Aan het begin van deze bijeenkomst moet ik u erop wijzen dat wij, sprekers van deze Orde, niet alwetend of onfeilbaar zijn. Wij verwachten van u dat u daarmee rekening zult houden en door zelfstandig nadenken uw conclusies zult trekken betreffende het gesprokene. Deze week zou ik met u willen spreken over sympathische magie.

Hieronder verstaan wij de magische verschijnselen, die berusten op een geestelijk of onmiddellijk contact. Hiervan zijn er al in het verre verleden veel voorbeelden bekend en tot heden toe wordt, o.a. bij goena-goena en dergelijke, veelal zwart-magische praktijken, nog steeds gebruik gemaakt van deze speciale soort van magische werkingen. Om duidelijk te maken wat het woord "sympatisch" inhoudt, zal ik trachten de verhouding kort en duidelijk te schetsen.

Wanneer ik een persoon heb, dan heeft deze persoon een eigen uitstraling. Mijn gedachtekracht kan scherp genoeg zijn om deze uitstraling ook elders op te bouwen. Wanneer ik nu gebruik maak van dode materie, bv. was, klei, e.d., dan zal ik het patroon van deze uitstraling hierin vast kunnen leggen. Dan heb ik een schijnbaar dood voorwerp, dat te allen tijde voor mij is afgesteld op de persoon, waar het een voorstelling van vormt. Elke handeling, die ik t.o.v. het beeldje volvoer, is voor mij geestelijk hetzelfde als een handeling, die ik tegenover (de persoon) zelf volvoer. Dat natuurlijk hier nog vele andere mogelijkheden in schuilen, zal duidelijk zijn.

De primitiefste vormen van z.g. sympatische magie vinden wij eigenlijk eerder bij het fetisjisme, dan bij de zuivere magische procedure. Wanneer iemand "heilig" is, of bijzondere kwaliteiten heeft, is men n.l. geneigd een voorwerp van die persoon te onvreemden. Hoe persoonlijker dit bezit is, hoe beter. Men meent daardoor met de persoon in verband te staan en deel te hebben aan zijn eigen bijzondere kwaliteiten. Ofschoon misschien de grondslag een enigszins andere is geworden, heb ik mij laten vertellen, dat een dergelijk soort van bezit onvreemden, zelfs plaats vindt, waar moderne filmsterren zich temidden van hun bewonderaars bewegen. Dit schijnt een door enthousiasme gedicteerde onvrijwillige strip-tease act te zijn.

Nu zult u misschien glimlachen om deze vergelijking, maar gaat u eens even na: wat is de oorzaak? De bewondering en het verlangen naar persoonlijk contact. Voor de persoon zelf treedt dan het memento in de plaats, dus wat men verworven heeft, een stukje van de kleding, een lok haar. Hierdoor meent men dus a.h.w. dicht bij de persoon te staan. En zo imaginair als dat een recht en modern denkend mens mag lijken, is het toch niet helemaal zonder reden. Want zo'n kledingstuk is doordrongen van de persoonlijke uitstraling van de drager. Het haar stond in onmiddellijk verband met het lichaam en als zodanig afgesteld op dat lichaam. Het is werkelijk mogelijk langs deze wijze geestelijke contacten te krijgen. Zo hebben de eerste fetisjisten heel vaak voorwerpen van bewonderde personen tot zich genomen in de hoop daardoor aan hun kwaliteiten deelachtig te worden en hun bijzondere vermogens te delen.

In een sterk overdreven vorm zien wij dit bij verschillende menseneters, bij andere primitieve stammen, die, hetzij door het bewaren van een bepaald deel van een lichaam, dan wel door het eten van een bepaald deel, menen de eigenschappen van hun verslagen vijand tot de hunne te maken. Al deze primitief-magische handelingen berusten dus op een éénklank tussen voorwerpen en personen. Ik kan dit echter veel verder doorvoeren. Op een gegeven ogenblik kom ik in contact met geestelijke krachten op een bepaalde plaats. Zij openbaren zich bv. daar aan mij. Dan zal al wat voor die openbaring belangrijk was, wel degelijk een onmiddellijk contact met die geest betekenen. De medicijnbuidel van veel indianenstammen bevat juist voorwerpen van deze geaardheid. Zoals u weet, begeeft de jonge Indiaan, nadat hij de mannelijkheidsproef heeft afgelegd, zich in eenzaamheid. Hij tracht daar een medicijn, een verband met eeuwige stamgeesten en voorvaderen te verwerven. Dit wordt hem gegeven in een bepaald teken. Hij ziet a.h.w. de geest en krijgt een voorwerp getoond, dat vanaf dit ogenblik zijn speciale fetisj is, dus zijn medicijn.

Hier wordt de behoefte naar verbinding met hogere geesten, met schutgeesten (beschermgeesten; Red.) en Manitoe's uitgedrukt in de symbolen, die men bewaart; symbolen, die

bovendien behoren te zijn deel van de plaats, waarop de Manitoe verscheen en meegenomen als onmiddellijk gevolg van een wenk, dat hij daartoe gegeven heeft. Al deze vormen behoren tot dezelfde klasse. Zij zijn onbewust en primitief magisch.

Anders wordt het echter, wanneer ik bewust gebruik ga maken van sympatische magie om daardoor bv. bepaalde krachten tot mij te brengen. Zonder iemand hier te willen beledigen, zou ik erop willen wijzen, dat bv. brood maken tot het lichaam van een Leraar (de hostie; Red.), zeker ook behoort onder sympatische magie, ofschoon het gelijktijdig ook rituele magie inhoudt.

De vormen, die het beste bekend zijn, zijn zwart-magisch. De gevolgde procedure is meestal het verwerven van delen van een persoon, hetzij kleding, hetzij kleine deeltjes van het lichaam. Daaronder behoren haren, afsnijdsels van nagels, baardstoppels e.d. Deze worden onder het murmelen van magische formules en concentratie op de persoon dan verwerkt in een beeldje. Dat beeldje is vervolgens in staat om bepaalde stralingen uit te zenden, die niet onmiddellijk lichamelijk, maar eerder astraal, de persoon in kwestie kunnen aantasten. U moet zich deze procedure als volgt voorstellen: de gedachtekracht gericht op het beeldje, dat fungeert als een lens. Het bundelt dus de gedachtekracht en straalt deze - gericht - verder. De richting wordt bepaald - het is een geestelijke kwestie - door de eenheid van frequentie, die in het beeldje schuilt en de persoon op wie de straling is gericht. Op deze manier kan men dan dus, zelfs op een zeer grote afstand, astrale invloeden geldend maken rond een bepaalde persoon. Deze invloeden werken in op het zenuwstelsel. Zij kunnen dus lichamelijke storingen veroorzaken. Zij kunnen op reactiesnelheid en tempo inwerken. Zij kunnen dus zorgen, dat iemand niet zo zuiver waarneemt, dat iemand vergeetachtig wordt, dat iemand - bewust of onbewust - zijn eigen vernietiging in de hand werkt.

Maar niet alleen verderfelijk wordt deze magie bedreven. Voorbeeld: een zoontje van een magiër wenste een grote vriend toe, dat hij zou slagen bij een examen. U merkt, het is in de moderne tijd, want examens zijn juist in de laatste tijd belangrijker geworden dan werkelijke prestaties. Deze zoon begon met enkele potloden en een paar oude pennen te ontvreemden van deze vriend. Daarover werden allerhande bezwerende formules uitgesproken. Toen werden wat leerboeken tezamen gebracht, het potlood en één pen werden erop gelegd, de andere werden in een blad, een (schriftelijk) werk van de persoon zelf - goed werk, ook al ontvreemd -, ingewikkeld en begraven bij de ingang van de examenzaal. Volgens het geloof van de jonge magiër zou nu het volgende gebeuren - het examen was schriftelijk -: De pennen en potloden zouden ongetwijfeld invloed uitoefenen op hun soortgenoten, die door de vriend gebruikt zouden worden. Zo zou hij beter schrijven, makkelijker rekenen dan anders. Maar het zou mogelijk zijn dat hijzelf niet voldoende kennis bezat. Dan zou het werk, dat hij goed had volbracht, een inspiratie zijn, een nieuwe kracht en een nieuw weten, dat het hem gemakkelijker zou maken om te werken en na te denken. Zou hij dan nog gebreken hebben, dan was er thuis die grote stapel leerboeken, waaruit de gegevens dan - langs magische weg - aan de jonge man zouden toevloeien

Het klinkt misschien als een recept voor slechte leerlingen. Ondanks dat alles had die jonge magiër het nog niet zo vreemd bekeken. Hij had alleen één ding verzuimd. In dit geval een zeer belangrijk ding. Hij had zijn vriend n.l. niet op de hoogte gesteld van zijn maatregelen. Had deze vriend nu daarin geloofd, dan had hij vlak bij zich een punt gehad, waarop hij zich kon concentreren. En door deze concentratie zou hij geestelijk toegang gehad hebben tot alle materiaal en leerstof, die voor hem klaar gelegd waren op een andere plaats. Het klinkt misschien belachelijk, maar dat is het niet.

Op gelijksoortige wijze zien wij bv. liefdeselixers brouwen. Ook hier weer het samenvoegen van verschillende stoffen, waarbij meestal een druppel bloed, in ieder geval een persoonlijk voorwerp van degene, die zijn liefde aanvaard wil zien. Het resultaat is, dat die persoon dus - geestelijk gezien - onmiddellijk in contact wordt gebracht met de tegenpartij aan wie hij dat magische middel toedient, of in wiens omgeving hij het verbergt. Hierdoor kunnen inderdaad die gedachten in die omgeving scherper werken. Er zou dus een voorkeur kunnen worden gewekt.

De grootste werking van sympatische magie is niet te rekenen onder de bovennatuurlijke verschijnselen. Zij werkt met krachten, die op aarde aan een ieder bekend zouden kunnen zijn. Te noemen: telepathe, telekinetische verschijnselen, die toch op aarde bekend zijn en controleerbaar. Verdere sympathieën en antipathieën. Je zou dus niet moeten aannemen, dat deze magie op zichzelf bovennatuurlijk is. Zij kan weliswaar soms verschijnselen veroorzaken, die schijnbaar bovennatuurlijk zijn, maar dat is lang niet altijd zeker. Wel is zeker, dat zij de band,

die tussen mens en mens kan bestaan, in aanmerkelijke mate verscherpt, zodat zij de suggestieve kwaliteiten van de ene persoon t.o.v. de andere, aanmerkelijk op kan voeren.

Nu zal ongetwijfeld uw vraag zijn: Wat hebben wij aan dergelijke magie? Wat kunnen wij daaruit leren? Wat is de vrucht, die het voor ons heeft? De sympatische magie op zichzelf heeft u weinig te zeggen, maar de krachten, die ervoor gebruikt worden, wel. Wanneer het mogelijk is een mens dood te wensen vanaf een afstand, hem ziekten te bezorgen, ongevallen te doen overkomen, wanneer het voor iemand mogelijk is sympathie en antipathie te helpen bepalen, iemand een slagen, of een ten ondergaan te bezorgen langs deze weg, dan moet het mogelijk zijn, ook zonder het gebruik van dergelijke bijgelovige praktijken en suggestieve methoden, langs geestelijke weg contact met anderen te krijgen. Dan moet het mogelijk zijn de band van persoon tot persoon op aarde zo sterk te vestigen, dat men een zekere invloed kan verwerven in het leven van een ander. Op zuiver persoonlijke basis betekent dat niet veel. Hoeveel personen bestaan er niet op aarde, die belangrijk zijn. Die in hun beslissingen geleid moeten worden, niet alleen door hun eigen koude rede, maar ook door het verlangen, het begeren van de mensheid.

Wanneer een staatsman atoombommen laat ontploffen en de mensheid gebruikt deze sympatische krachten door bepaalde dingen met die man te vereenzelvigen, zich daarin te concentreren en hem zo te bereiken, zonder verder alle bezweringen, dan wordt daar een voortdurende indruk uitgeoefend: "Dit was eigenlijk verkeerd, dit was niet acceptabel". Dan komt zo iemand tot een twifelen en een hernieuwd beschouwen van wat hij misschien al te snel als vaststaand heeft aangenomen.

Een mens is ziek en wanhopig. Je kunt die mens zo niet benaderen. Je vereenzelvigd wederom een beeld of voorwerp, misschien een bepaalde gedachtestructuur zelfs met die persoon. Je concentreert je daarop. Dan bent u in staat die persoon troost en sterkte te geven, zonder persoonlijk contact. U bent in staat om anderen van op een afstand te doen aarzelen, iets wat erg belangrijk kan zijn.

Voorbeeld: U loopt op straat. Een kind wil oversteken. Een auto komt aan. Als het doorloopt, zal het waarschijnlijk gewond worden of sterven. Maar uw gedachteconcentratie op de persoon is voldoende om hem een ogenblik te laten aarzelen. In dit ogenblik is het gevaar geweken. Dat is het belang van de magie.

Sympatische magie is niet iets, waar je zo voor de aardigheid eens proeven mee moet nemen. Daarvoor zijn de waarden, die hierin optreden te belangrijk in elk menselijk leven. Het is zeker uit den boze langs deze weg van concentratie, uitzending van gedachten, etc., (te) proberen anderen te belemmeren in hun eigen levensvoering en eigen levensweg. Maar het is wel belangrijk, dat wij in staat zijn deze krachten te mobiliseren, wanneer het gaat om het welzijn van de mensheid, welzijn van een mens en ons eigen welzijn. Je moet in staat zijn met die gedachten iets te bereiken. De sympatische magie leert ons, dat dit mogelijk is.

Onverschillig de verklaringen die verschillende onderzoekers van het paranormale vinden voor deze verschijnselen. Het is zeker, dat deze resultaten niet kunnen ontkend worden. Het is zeker, dat deze resultaten ook op kunnen treden, wanneer iets niet is mede gedeeld, wanneer dus geen kennis van de magische handelingen aan de andere kant bestaat. Er zijn resultaten te behalen. En al mag de primitieve magie dan voor ons interessant zijn, sympatische magie wordt voor ons iets, wat wijzelf kunnen leren en hanteren en soms zullen móéten hanteren, willen wij geheel tegemoet kunnen komen aan de verantwoording, die wij tegenover de mensheid hebben.

Een mens bestaat niet alleen uit stof. In hem zijn voertuigen vertegenwoordigd van veel verschillende sferen. Wat in feite de sympatische magie doet, is niets anders dan het activeren van andere voertuigen en krachten dan de normaal gebruikte. Daardoor het richten van meestal niet gebruikte energieën uit de mens tot het bereiken van een bepaald doel. Daar komen geen geesten bij te pas. Het is geen werken met demonen en geesten. Het is zuiver het werken met natuurlijke krachten.

Voorbeeld van goede magie: Allereerst een punt, wat u allen misschien bekend is. U gaat naar een geestelijk genezer toe. De persoon zelf kan er niet komen. U geeft de genezer een voorwerp, deze neemt het voorwerp en concentreert zich daarop en behandelt zo zijn patiënt. In feite behandelt hij de vulpen of het portret. Maar door de identificatie van het portret met de eigenlijke patiënt, komt hij tot een behandelen van de patiënt.

Voorbeeld: U bent iets verloren en u zoekt het. U concentreert zich erop en u vindt het niet. U gaat iets anders beginnen, maar er zijn associatieve gedachten die bij die bezigheden, - de voorgenomen niet doorgevoerde en de daarvoor in de plaats gekomen -, met elkaar verbinden.

In 9 van de 10 gevallen zult u dan het plotseling het voorwerp vinden, dat u zoëven nodig had. Daarom een simpel voorbeeld van sympatische werkingen. Uw aandacht was gericht op het voorwerp, dat u zocht. U was echter niet in staat dit vrij te maken van het zuiver stoffelijke peil. U werd daarin beperkt door uw zuiver zintuigelijke waarnemingen. Op het ogenblik, dat dit wegvalt, - de spanning dus -, door het aanvaarden van die nieuwe bezigheid, kan de geestelijke impuls, die u gelijktijdig hebt geschapen, werken en u ontdekt het voorwerp. U hebt daar nooit zo over nagedacht, toch zijn die feiten zo. Wij kunnen nog verder gaan. U zit geestelijk in de put tot en met. U weet niet hoe u eruit moet komen. U zoekt naar een oplossing. Er is er geen te vinden. U gaat zich afvragen, of u dan helemaal verlaten bent en u denkt misschien aan iemand, overgegaan of levend, die u dan wel had kunnen helpen. Het vreemde is, dat na deze gedachte een oplossing plotseling mogelijk blijkt. Ook dit komt meer voor dan u zich waarschijnlijk voor kunt stellen. Ook hier heeft weer de gedachte, geconcentreerd op een bepaalde waarde, contacten geschapen met anderen.

De grote fout, die men vaak maakt, wanneer men over sympatische magie spreekt, is dat men denkt, dat er werkelijk een tastbaar materieel contact moet zijn. Dit is niet waar. Het contact kan volkomen imaginair zijn, mits het voldoende duidelijk is opgebouwd. Elk contactpunt is bruikbaar en waar elk contactpunt bruikbaar is, zal dus niemand eenvoudig deze magische bereikingen voorbij moeten laten gaan. Ieder kan ze volbrengen, mits hij voldoende geloof en vertrouwen en concentratievermogen heeft.

In uw eigen wereld wordt heel vaak gesproken over gezamenlijk mediteren over de vrede. Over gezamenlijk iets volbrengen. Soms gaat men er toe over daar tekens van te dragen. Een zeer moderne vorm van fetisjisme uiteindelijk. Met deze gedachtekracht kan inderdaad zeer veel gepresteerd worden, wanneer ze gericht is. Een diffuus zoeken naar vrede in het algemeen kan nooit een werkelijke magische werking veroorzaken. Er is immers niets speciaals, waarop die kracht wordt gericht. Zij is versplinterd. Het heeft als geheel weinig betekenis. Zij kan slechts zeer in het algemeen zo hier en daar krachten wekken. De magiër, die met deze speciale tovenarij echter werkt, kan vrede stichten, zonder dat iemand weet hoe.

Voorbeeld: Twee negerstammen waren niet lang geleden in voortdurende strijd. De opstand en houding van grotere negergroepen in een bepaald deel van Afrika maakten het noodzakelijk dat deze strijd op zou houden. Een aantal tovenaars kwam samen, bouwden een beeld van de stamgeest van beide betrokken stammen en begonnen vervolgens via deze beelden de opperhoofden van die stammen en hun raad speciaal te beïnvloeden. Een schijnbaar toevallig treffen van twee jachtpartijen leidde tot een verbroedering, zodat ongeveer tien dagen, nadat de magische procedure was begonnen beide stammen weer volledig met elkaar bevriend waren na een twist, die bijna 50 jaar had geduurd. Dat hadden zij nooit gekund, wanneer zij alleen maar hadden gedacht over vrede tussen die twee. Deze gedachte, deze noodzaak tot vrede, deze behoefte werd in de eerste plaats geprojecteerd op bepaalde personen als kernpunt, daarnaast op omringende personen. Daardoor kon zij actief en werkzaam zijn.

Hieruit volgt, dat de sympatische magie op zichzelf misschien niet bruikbaar is voor een blanke, of een Europeaan. Hij gelooft daarin niet voldoende. Maar wel is voor een ieder, met een zekere esoterische achtergrond, het gebruik van gedachtekracht een bekend beeld dat vertrouwd genoeg is om tot een gebruik van deze krachten te komen. Laten wij dan volgens de wetten van de sympatische magie deze gedachtekracht gaan gebruiken. Dan kunnen wij door het gericht uitstralen van de gedachten dat bereiken, wat anders niet te verwezenlijken is. Dan kunnen wij op deze wijze invloeden in de wereld scheppen, die zeer zeker belangrijker zijn dan al wat wij zonder dit, zelfs maar zouden kunnen benaderen.

Wij moeten altijd begrijpen, dat in alle magische verschijnselen en procedures bepaalde standaardgedachten en standaardbeelden verwerkt zijn. Wanneer wij ooit nog eens over de rituele magie zullen spreken, dan zal u dat duidelijk worden. Steeds vinden wij daar pentagrammen en hexagrammen, octogrammen zelfs, steeds vinden wij daar dezelfde namen, dezelfde tekens, dezelfde samenstellingen van reukstoffen, brandstoffen, dezelfde bloedoffers, dezelfde vuuroffers, steeds weer dezelfde elementen anders gegroepeerd. In de magie gebeurt dat overal. De groepering op zichzelf schijnt dus belangrijker te zijn dan de grondstof. Het gaat om het beeld, dat gewekt wordt, het brandpunt dat wordt gevonden voor eigen streven en denken, het contact, dat daardoor mogelijk wordt met krachten uit andere werelden, dan wel met personen of omstandigheden op (de) eigen wereld. Hiervan is juist sympatische magie het beste voorbeeld.

Hier wordt aangetoond hoe de gedachte op een simpele wijze kan worden uitgestraald naar andere personen, om daar stoffelijk en geestelijk onmiddellijke invloed kenbaar te maken. Zelfs voor de ongelovige westerling kan zij uiteindelijk ook aantonen, dat er een kracht bestaat, die mens en mens bindt. Dat er een kracht bestaat, waarbij mens tegenover mens verantwoordelijk is, niet alleen voor daden, maar zeker ook voor scherp gerichte gedachten.

Ik hoop, dat u dus zult begrijpen, dat ik dit onderwerp niet alleen heb aangesneden om nu maar verder te praten over magische verschijnselen. Ik heb getracht u duidelijk te maken, dat u zelf dit kunt gebruiken, dat u zelf voorzichtig moet zijn met gedachten, die scherp zijn gericht, indien u niet van tevoren overlegt hebt, wat hun uitwerking zal zijn. Ik heb geprobeerd u duidelijk te maken, hoe een wapen voor aanval en verdediging in de handen ligt van iedere mens die bereid is zijn gedachtekracht te gebruiken. Ik heb u gewezen op het feit, dat een bepaalde voorstelling, of zelfs voorwerp, als brandpunt werkend, als een soort lens, de intensiteit, waarmee men anderen beroeren kan, aanmerkelijk vergroot. Ik hoop, dat u hiermede nooit egoïstische experimenten uit zult halen. Er kan een ogenblik komen, dat een sterkere kracht dan de uwe terugvalt door dezelfde lens, die u gebruikt hebt en dan kan zij voor u vernietigend zijn.

Zolang onzelfzuchtige gedachten en streven ten goede op deze wijze in de wereld worden uitgezonden, kunt u ervan overtuigd zijn, dat uzelf onkwetsbaar bent voor kwade krachten. Wanneer een kracht terugkomt, zal zij ten hoogste een vergroting van uw eigen potentiëel zijn. U zult daarmee op de wereld veel tot stand kunnen brengen. Wanneer mij de gelegenheid wordt gegeven, hoop ik ook nog volgende malen zo nu en dan op bepaalde aspecten van de magie terug te komen. Ik hoop ook, dat u het mij niet kwalijk zult nemen, dat ik, evenals vanavond, zal proberen daaraan een zekere lering, speciaal voor u, uw omgeving en uw tijd, te verbinden.

Vraag: Indien ik een boek heb geleend en iemand ten gunste wil beïnvloeden, kan ik dit dan als brandpunt gebruiken?

Antwoord: Indien u dit met een redelijke voorstelling van de persoon, ook al is deze niet geheel reëel, kunt verbinden, ja. Een boek op zichzelf is een inhoud, een reeks van begrippen. Deze reeks van begrippen, ofschoon uit de schrijver voortgekomen, zal nooit voor die persoon bepalend kunnen zijn. Zeker zullen zij niet bepalend kunnen zijn voor een ander, die het boek in handen heeft gehad, gelezen, of gereproduceerd. Echter kunnen wij aan het voorwerp, zoals aan elk voorwerp, een bepaalde voorstelling verbinden. Indien deze voorstelling ook maar enigszins beantwoordt aan de persoon, die wij trachten te bereiken en te beïnvloeden, kunnen wij dus het boek ook daarvoor gebruiken.

Vraag: Wanneer de persoon het boek onder zich heeft en ik denk daaraan, is de invloed dan groter dan wanneer ik aan de persoon denk?

Antwoord: Neen, het boek is niet in uw nabijheid. M.a.w.: een concentratie op dat boek vraagt u evenveel concentratie als op de persoon. Wanneer het boek in uw bezit is, is het mogelijk zuiver stoffelijk door beroering, beschouwing e.d. tot een concentratie daarop te komen. Een associatie van het boek dan met de persoon, maakt een vergroting van werkzaamheid wel mogelijk.

Anders gezegd: wanneer je een lens wilt gebruiken om licht te versterken, dan moet je zorgen, dat ze niet te ver van de vlam af staat. Anders is te veel licht verloren gegaan. Zo is het, wanneer dat boek zich op een afstand van u bevindt. U kunt zich voorstellen, dat uw gedachten in een bepaald brandpunt samenkomen. Nu kunt u zich bovendien voorstellen dat het mij makkelijker is om mijn gedachten in een brandpunt samen te stellen, wanneer ik een voor mijn wereld een vast punt in de nabijheid heb, dan wanneer ik dit zeer in het algemeen, of op een gedachtebeeld dat buiten mijn werkelijkheid van het ogenblik ligt, moet doen. Dit houdt dus in, dat mits ik een voorwerp in mijn nabijheid heb, waarop ik mijn gedachten kan concentreren, de concentratie hierin zeer fel en zeer intens zal zijn.

Verder is duidelijk, dat de intentie van de concentratie bepalend is voor de richting, waarin de uitstraling zal gaan. Zo voldoet dus het boek als voorbeeld, dat u zoëven noemde, aan de volgende voorwaarden. Het ontvangt uw gedachten, het brengt ze in brandpunt en het projecteert ze in een van te voren vaststaande richting volgens de eigenschappen, die u persoonlijk aan het boek hebt toegekend. Geestelijk gezien dus een lens. Zolang het boek in uw nabijheid is en dus voor u een stoffelijke concentratie hierop mogelijk is, werkt het als brandpunt. Dan brengt het dus een vergroting van krachten en een scherpe richting van krachten teweeg. Zodra dit stoffelijk contact niet meer aanwezig is, heeft het betrekkelijk weinig zin. Wel kan ik het weer doen door twee voorwerpen te gebruiken, waarbij ik aan het ene dan een straling inleg,

maar dit is geen feitelijke sympatische magie meer. Een stralinginleg, die een gesteldheid van degene die het met zich voert, moet veroorzaken. Dan vergroot ik daar door de receptiviteit van die persoon voor de invloeden die ik uitzend. Maar dan heb ik steeds zelf een concentratie-voorwerp nodig om daardoor mijn gedachten zo scherp mogelijk te bundelen en zo juist mogelijk te richten.

Vraag: (over afweermiddelen.)

Antwoord: Zijn wij ons ervan bewust, dan bestaan er zeker afweermiddelen tegen. Zijn wij ons er niet van bewust, dan komt dat noodlot, waarover men zo gaarne spreekt, wel wat meer in het geding. In feite kunnen wij dit zeggen: geen enkele uitgestraalde gedachte zal invloed kunnen hebben op een persoon, tenzij bepaalde harmonische tendenzen in deze aanwezig zijn. M.a.w.: bent u volkomen rein en wordt er een perverse gedachtenvloed op u afgevuurd, dan zult u dat niet eens merken, omdat het ligt buiten uw concept van leven en als zodanig op u geen enkele invloed kan hebben. Aan de andere kant, bent u zich bewust ervan, dan kunt u zich wapenen door juist de aspecten, waarop gewerkt zal worden - en die kunt u wel nagaan, dat zijn uw eigen zwakke punten - zoveel mogelijk dus langs de weg der zelsuggestie terug te dringen, ze uit het bewustzijn terug te houden en ze uit elke handeling en daad zoveel mogelijk te verwijderen. Daardoor ontstaat een soort bolster van goede eigenschappen, waarbinnen het kwaad nog wel verborgen is, maar niet in contact meer kan komen met de suggestief-beïnvloedende werkingen, de direct beïnvloedende geestelijke werkingen ook, die anderen op u af stralen. Men hoeft dus zeker dergelijke aanvallen niet lijdelijk te ondergaan indien men zich bewust is, dat die werkingen worden uitgeoefend. Naarmate men zich minder bewust is van het optreden van dergelijke krachten, zal men uit de aard der zaak eerder het slachtoffer daarvan worden. En zoals meestal ook bij oorlogvoering is, de onverwachte aanval brengt meestal de grootste resultaten met zich mee.

Vraag: Het sirih-spuwen, dat wij kennen uit de Oost, is dit ook onder sympatische magie te rangschikken?

Antwoord: Ik zou dit eerder onder de suggestieve afweermiddelen willen rangschikken, eerder dan onder de directe aanval. Het sirih-spuwen als zodanig is het leggen van eigen zegel, punt een; op een bepaalde plaats; en punt twee: het verwijderen ook van niet gewenste krachten uit het "Ik". In deze samenvoeging zou ik het dus niet onmiddellijk onder sympatische, maar eerder onder de suggestieve werkingen willen rubriceren.

Vraag: Kunnen wij, zoals hier aanwezig, onze aandacht richten op het stopzetten van atoomproeven volgens deze methode?

Antwoord: Indien u uw gedachten richt op de daarvoor aansprakelijke personen, dan kan men, hetzij in gemeenschap, hetzij als eenling werkende, waarschijnlijk daarmee resultaten tot stand brengen.

Mag ik aannemen, dat ik het woord over kan geven aan de volgende spreker? Goedenavond.

DE WERKELIJKE INHOUD VAN DE ESOTERIE

Goedenavond vrienden,

Ook op deze avond willen wij proberen de esoterie te betrekken op ons werk en ook bij onze bijeenkomsten. Vandaar dat ik wil proberen om bepaalde punten met u te bespreken, die onder dit hoofd kunnen worden ondergebracht.

In de eerste plaats wil ik gaarne met u spreken over: de werkelijke inhoud van de esoterie.

Het is een term, die heel vaak wordt gebruikt, maar in zijn werkelijke betekenis zelden wordt begrepen. Esoterie is de wetenschap van harmonie tussen geest en stof. Geen geheimleer. De geheimleeren van vroeger zijn zo langzaam aan verzand in het weten van de mensheid. Wat vroeger behoorde tot de grootste geheimen van een of andere verborgen school, wordt vandaag aan alle kinderen in de tweede klas geleerd. Dus laten wij ons niet werpen op de geheimen van de

esoterische scholen. Een esoterische school heeft geen feitelijke geheimen, maar zij leert een bepaalde instelling van de persoonlijkheid.

Wat dan ook onder de naam van esoterische wetenschap wordt begrepen, is in de eerste plaats wel het proefondervindelijk aangetoonde werken met de krachten van de eigen geest, plus daarbuiten staande krachten om in zo groot mogelijke harmonie te komen tussen de krachten geestelijk buiten ons en stoffelijk buiten ons en de krachten geestelijk en stoffelijk in onszelf. Om een juist beeld te krijgen van wat esoterie kan betekenen, het volgende: geloven in een God.

Ik kan niet bewijzen, dat die God bestaat. Toch kan ik ook niet bewijzen, dat die God niet aanwezig is. Het al of niet bestaan van God is dus even onbewijsbaar. Voor mij persoonlijk voel ik aan, dat er een God moet zijn. Ik aanvaard deze God, maar ben voortdurend bereid elk bewijs in het tegendeel over het tegendeel te beschouwen. Ik zonder mij niet af van de wereld, maar mijn eigen ervaring is voor mij bewijs, tot een ander mij duidelijk kenbaar en voor allen overtuigend heeft aangetoond, dat mijn beleven, ervaren of geloven, onjuist is. Deze zelfde regels kun je betrekken op elke beleving, op al wat je doormaakt.

Veel van wat wij vertellen, heeft ook wel enige esoterische waarde en betekenis in zich. Het belangrijkste daarvan is meestal het wijzen op de houding van de mens en zijn mogelijkheid die te verbeteren.

U zou kunnen zeggen: Op het ogenblik, dat de mens gebruik maakt van zijn volledige vermogens die hij bewust en onbewust in zich draagt, komt hij tot een overtuiging, die stoffelijk misschien niet bewijsbaar is, maar ook niet wraakbaar. Vanaf dat ogenblik is er een weten in de mens, dat hij gebruikt als basis voor zijn eigen leven, zijn eigen beschouwing en gelijktijdig als een punt, van waaruit hij verder doordringt in de geheimen die hem omgeven. Zo is esoterie niet een opbouw van hypotesen, maar een aaneenrijgen van ervaringen tot een aanvaardbaar beeld, dat wordt gebruikt om richting te geven aan het leven en streven van mens en geest. Wanneer ik bepaalde esoterische stellingen wil gaan beschouwen, dan moet ik dus voorop stellen, dat zij in generlei wijze behoren tot de aardse wetenschap, noch tot het onmogelijke. De esoterie is een opsomming van de mogelijkheden, die voor mij reëel zijn geworden.

Nu kan ik mij voorstellen, dat ergens boven mij een God leeft. Ik stel mij deze God voor als een Licht. Het houdt helemaal niet in dat Het werkelijk een Licht is, zegt de esoterie. Maar voor mij is Hij een Licht, als zodanig zal het Licht één van de eigenschappen zijn, die binnen het Goddelijke besloten liggen. Alle dingen liggen in het Goddelijke besloten. Alwat ik mij voor kan stellen moet in God aanwezig zijn, want ik, met heel mijn wezen, kom immers uit God voort? Zo voel ik dat immers aan. Het resultaat is, dat er niets onmogelijks bestaat. Ik kan dit Licht dus aanvaarden, als komende uit God. Op het ogenblik, dat mijn eigen voorstelling dit Licht als Goddelijk ziet en mijn wezen daarin opgaat als in God, behoeven wij er verder niet meer over te delibereren, of het juist is of onjuist, of het reëel is of een waantoestand. Voor mij is het een werkelijkheid geworden en waar deze werkelijkheid mijn geestelijk leven, zowel als mijn stoffelijke daden zal beïnvloeden en een leiding voor mij zal betekenen, mag ik stellen, dat dit voor mij te allen tijde volkomen waar is.

Nu is het voor een mens onmogelijk om alle problemen zelf allemaal te overdenken, om zelf alle leerstukken stuk voor stuk na te gaan. Daarom bestaan er een reeks van grondregels, die door de doorsnee esotericus worden aanvaard op gezag van anderen. Maar ook bij deze aanvaarding ligt steeds weer één punt voorop: ik aanvaard het alleen, wanneer het voor mij reëel is, ongeacht het feit, of het al of niet bewijsbaar is. Zo kom je tot het in jezelf opnemen van veel wijsheid, van veel kennis ook, van veel waarheid, die niet onmiddellijk, maar slechts middellijk - door middel van anderen - verworven werd. Het geheel daarvan bouwt voor mij een wereldbeeld. Vanuit dit wereldbeeld leer ik mijn eigen krachten op de juiste wijze te gebruiken. En, daar ik geloof in een God en een voortkomen van alles uit die ene God, moet dan mijn streven voortdurend in overeenstemming zijn met mijn beeld van God. Dan zal ieder, die zich bezig houdt met de esoterie, in feite streven naar een grotere eenheid met de kosmos, met de Algeest.

Hij zal trachten om de Logos voor zichzelf tot een werkelijkheid te maken, de Logos van het ogenblik. Hij zal dus actief deelnemen aan alle streven en alle werken, waar dan ook, in sfeer of op aarde. Dit is nu het wonderlijke van de esoterie. Zij maakt het ons mogelijk de grenzen van ons eigen bestaan te verbreken. Zij vlecht voor ons banden, die ons met sferen, boven ons en onder ons verbinden. Zij doet ons deel hebben aan het leven en streven van de hele wereld. Zij plaatst ons buiten de tijd en maakt ons tot verpersoonlijking van een heel tijdperk, met al zijn problemen en zorgen, met al zijn ontdekkingen, met al zijn resultaten. Zo kunnen wij door de

esoterie te zien, niet als een streven of een wetenschap op zichzelf, maar als een weg om onszelf in harmonie te brengen met onze omgeving, met onze werkelijkheid, komen tot een actief deel hebben aan dat deel van de Goddelijke Schepping, waarin wij op dit ogenblik bestaan. Dat is heel belangrijk.

Er bestaan een hele reeks spreuken, die allemaal met "de wijze" beginnen. Nu heb ik niet zo veel tijd om met u te spreken, maar enkele van die spreuken wil ik u toch voorzeggen.

De wijze zal nooit zeggen: "Dit is waar", doch wel zeggen: "Deze waarheid draag ik in mij". Hij weet, wat voor hem waar is, doch niet hoe de waarheid een ander toeschijnt.

De wijze zal niet zeggen: "Dit geloof ik", doch: "Dit ben ik". Datgene, wat voor hem een innerlijke zekerheid is, is deel van zijn wezen en bepaalt alle handelingen en daden, alle gedachten, die voor hem mogelijk zijn.

De wijze zegt niet: "Ik heb dit lief" doch slechts: "Ik heb lief". Want daar hij in alle dingen de Scheppende Kracht erkent, kan hij niet één ding boven het andere liefhebben, waar de kern van alle dingen God is en zijn liefde dus God raakt, niet de vorm, waarin Deze wordt erkend.

De wijze zal niet zeggen: "Dit is waarheid, dat is leugen". Hij zal slechts zeggen: "Dit ben ik en dat is voor mij niet vatbaar". De leugen, die hij meent te erkennen, kan wel een aspect zijn van de waarheid, dat voor hem niet is geopenbaard. Zo onthoudt hij zich van de veroordeling, maar oordeelt over zichzelf en waarborgt zo zijn eigen streven.

Het zijn maar een paar spreuken. Wanneer ik ze allemaal zou moeten opsommen, - het zijn er 273 - dan zou ik te veel tijd nodig hebben. Maar in deze spreuken komt steeds weer naar voren de kern van de esoterie, namelijk het innerlijk beleven, zonder oordeel over de wereld, maar met een intens leven in de wereld. Een streven, dat niet gebaseerd is op anderen, maar op het persoonlijk ervaren. Esoterie, waarbij de leerstellingen van anderen en de ervaringen van anderen een leidraad kunnen zijn voor eigen beleven en werkelijkheid, maar nooit kunnen worden de weg, die je gaan moet. Je moet zelf ervaren en zo zal de esotericus ook altijd overtuigd zijn dat, wanneer hij uitgaat in de naam van een ander, zoals eens de Apostelen in de Naam van Jezus, hij dit slechts kan doen als leerling, maar dat hij om te bereiken méér moet zijn. Hij moet de zin begrijpen, van wat hij brengt namens een ander, tot hij het kan brengen als komend uit zijn eigen wezen, als deel van zijn "Ik". Dan eerst zal hij zijn doel bereikt hebben, dan zal hij ingewijd zijn en zo het doel van zijn leven volbrengen.

Vrienden, het is in woorden misschien niet veel, maar geloof mij, het is veel in gedachten. Daarom durf ik met een gerust gemoed u thans de pauze aankondigen. Ik weet, dat u hieraan voldoende stof tot overdenking hebt. Ik geef het medium vrij en wens u allen verder nog een plezierige en zegenrijke avond. Goedenavond, vrienden.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden,

Ik hoop, dat het voor u geen teleurstelling is, dat onze vriend Henri deze avond de vragen niet behandelt. Zoals u weet, kan ik alle vragen beantwoorden van niet-persoonlijk karakter, mits mij daartoe voldoende materiaal van onze zijde ter beschikking staat. Is mij dit niet mogelijk, dan zal ik navraag doen en indien ik onverhoopt mocht falen verzoek ik u reeds thans welwillend toe te staan, dat een dergelijke vraag bij een latere gelegenheid wordt beantwoord.

Vraag: Er werd gezegd: de geest moet voeren (leiden; Red.), het lichaam volgen. Ons denken komt hoofdzakelijk uit de stof voort. Hoe ervaren wij bewust de invloeden van de geest? Antwoord: De geest moet voeren, het lichaam volgen, want het bewuste deel van de mens, stoffelijk, is slechts een klein deel van het werkelijke bewustzijn dat in de mens leeft. Zo mogen wij aannemen, dat de stoffelijke gedachten grotendeels worden beïnvloed, vaak zelfs beheerst, door het z.g. onderbewustzijn. In het onderbewustzijn echter liggen ook de uitingen van de geest, naast de herinneringen en invloeden uit het bovenbewustzijn, verborgen. Indien de geest

dus voert, zal zij haar eigen tendenzen zo opleggen aan het totaal denken, dat in het bewust-stoffelijk denken een voortdurende neiging bestaat alle gedachten te voeren tot het doel, dat de geest tracht te vervullen. De vrije wil zetelt dus wel allereerst in de geest. Stof is beperkt, de geest is dit door haar eigen bewustzijn en het voor ons oneindig vermogen van de Goddelijke Kracht en het Goddelijke Weten. Iemand, die dus wil trachten bewust te leven, streve slechts naar het goede. Zijn streven naar het goede zal ongetwijfeld worden aangevuld door bijzondere drijfveren, waarvoor geen onmiddellijke stoffelijke reden aanwezig is en deze, voortkomende schijnbaar uit het onderbewustzijn, zullen dan de werkelijke indrukken van de geest ook aan de stoffelijk bewuste mens meedelen en hem in staat stellen daarvan gebruik te maken.

Vraag: Waar vandaan komt het tetragram met spiegel, arm en vinger die wijst, in een van Rembrandt's Faust-tekeningen?

Antwoord: Een zeer samengestelde vraag, die ik in dit gezelschap slechts zeer onvolledig mag beantwoorden. Rembrandt was een liefhebber van vele schone zaken en heeft dit teken gevonden in een schriftuur door hem verworven. De betekenis ervan is zeer algemeen gezegd de volmaaktheid van de beide werelden, die aan het wezen een spiegeling van het "Ik" mogelijk maken door het Licht van de Goddelijke Kracht, zodat een ieder, die zich stelt achter de Goddelijke Kracht niet van zich(zelf) bewust kan worden. Doch wie zich stelt tussen God en de wereld als een bewuste werking vanuit Hem, zal zich zelf in de wereld (h)erkennen, wanneer hij de volmaakte wereld aanvaardt als zijn voertuig. De meer magische uitlegging en oplossing van het gestelde mag ik u helaas niet geven.

Vraag: Kunt u vertellen of een Orde der Verdraagzamen in de V.S bestaat en waar?

Antwoord: Het is zeer moeilijk om deze vraag te beantwoorden op een voor u aanvaardbare en voor ons niet gevaarlijke wijze. Het is n.l. het streven van de geestelijke Orde der Verdraagzamen om stoffelijke vertakkingen niet met elkaar in contact te brengen over landsgrenzen. Dit houdt verband met mogelijkheden t.o.v. van politieke verwikkeling, die juist dan een dergelijk internationaal georiënteerd geestelijk genootschap scherper in zijn werkingen zouden bemoeilijken dan voor gewone landelijke groepen mogelijk is. Wij gebruiken in de V.S. niet de naam ODV. Wij maken in tegenstelling met het hier gebruikelijke, daar van enkele kennamen gebruik, die vaak voor het karakter van de avond tekenend zijn, ook wanneer niet de sprekers altijd hetzelfde zijn wanneer deze namen worden gebruikt. O.a. houden wij ons op in Californië, o.m. in Pasadena, maar hebben ook vertakkingen in Detroit, Milwaukee, Chicago, verschillende kleinere plaatsen in Jersey, een enkel dorp in Texas, terwijl wij ook in New-York een kleine groep, op het ogenblik groeiende, mogen rekenen tot de groepen, waarmee wij op aarde samenwerken.

Vraag: Kunt u ook zeggen onder welke naam daar gewerkt wordt?

Antwoord: Daar het u zeer makkelijk zou maken de groepen na te gaan, voel ik mij helaas genoopt dit te weigeren.

Vraag: Ik heb gelezen, dat Mercurius gelijk staat met Boeddha. Zo ja, waarom?

Antwoord: Dit is geheel afhankelijk van de wijze, waarop wij Mercurius en Boeddha beschouwen. Beschouwen wij de Boeddha als een persoonlijkheid, Mercurius als een godheid, dan is dit zeer zeker niet het geval. Maken wij echter gebruik maken van de Atlantisch-Keltische geheimleer, dan blijkt voor beiden, zijnde uitdrukking van bewust leven, bewuste levenskracht, wel een overeenstemming te bestaan. De gelijkenis is echter niet volkomen, daar Mercurius in zich nog draagt het gespiegelde van de levenskracht op de wereld, terwijl in het begrip Boeddha dit niet uitdrukkelijk mee begrepen is. Mercurius geeft dus aan: bewuste levenskracht, weerspiegeld in een wereld, in een beleving. Boeddha geeft aan: bewuste levenskracht. In zoverre bestaat een overeenkomst.

Vraag: Is Anastasia, dochter van de Russische Tsaar, vermoord, of is zij blijven leven?

Antwoord: Zij is indertijd blijven leven, doch is thans - in tegenstelling wat door sommigen wordt beweerd - ,overleden.

Vraag: Er werd in de Tweede Kamer voorgesteld een nieuw middel te scheppen tot het aanvragen van echtscheiding: het ongeneeslijk krankzinnig verklaren van de eega. Verwacht u dat de psychiatrie een tegemoetkomendheid zal tonen welke niet meer verantwoord mag genoemd worden?

Antwoord: Indien de huidige tendens van uw Westerse wereld, die helaas, - ik betreur dit vanuit mijn standpunt te moeten zeggen - steeds verder commerciële nadruk geeft aan het beroep van de geneesheer, ongetwijfeld op de duur het genezen, ook psychiatrisch onderzoek, tot een soort van industriële bezigheid gaat maken, zou de mogelijkheid niet uitgesloten zijn. Ik meen echter, dat een mens, die om andere mensen te helpen en dus zich verantwoordelijk acht voor wat hij volbrengt, zich tot dergelijke praktijken nooit zal lenen. Ik mag verder opmerken, dat m.i. zelfs voor de meest bekwame psychiater, zenuwarts, het niet mogelijk is vast te stellen, in hoeverre bepaalde kwalen thans door de wetenschap ongeneeslijk genoemd, in feite ongeneeslijk zijn, althans zullen blijven gedurende het hele verdere leven van de mens.

Op grond hiervan lijkt mij dit geen reden tot scheiding. Een reden tot scheiding, zou ik m.i. eerder zoeken in de noodzaak tot scheiden, die door een van de partijen, of door beiden wordt gevoeld, dan een dergelijke omschrijving, die in feite een uitvlucht betekent. Want ware liefde zal (nooit) verloochenen, wat in nood verkeert. Indien echter geen ware liefde aanwezig is, kan niet over een waar huwelijk worden gesproken. Dan is dus een scheiding een bevestiging van een in feite bestaande toestand. Het ligt niet in mijn bedoeling uw Westerse maatschappij aan te klagen of te beschuldigen, maar ik voelde mij genoopt mijn persoonlijke mening kenbaar te maken.

Vraag: Er is hier gezegd: zelfmoord is geen zonde. Ik kan het daarmee niet eens zijn.

Antwoord: Indien men zich de moeite getroost de verschillende beantwoordingen, juist aangaande deze vraag gegeven, na te slaan, zal men ontdekken, dat niet gezegd is: zelfmoord is geen zonde. Er is gezegd: zelfmoord hoeft geen zonde te zijn, waarbij de redenen en oorzaken voor het niet zondig zijn duidelijk werden omschreven. Zijnde: op het ogenblik dat zelfmoord uit onzelfzuchtige motieven geschiedt, kan zij niet zondig zijn, tenzij het wezen zelf dit als zondig ervaart. Verder is opgemerkt, dat in bepaalde gevallen zelfmoord deel uitmaakt van een volkomen moreel verantwoord, volgens stoffelijke begrippen, handelen.

Wanneer in mijn vaderland iemand een vijand wilde straffen, zo begaf hij zich op diens erf en doodde zich daar. Dit was geen zelfmoord volgens uw begrippen, maar een volkomen en aanvaardbare en eerlijke wraakmethode, waardoor men zich in de juiste verhouding trachtte te stellen t.o.v. de voorouders, zowel als van de vijand, die men schade had berokkend. Dergelijke methoden bestaan ook in andere landen. Zo bestaat een soort zelfmoord in India, wanneer men aan bepaalde verplichtingen tegenover de Godin Kali-Doerga (Moeder- en krijgsgodin; Red.) niet tegemoet is gekomen. Deze zelf veroorzaakte dood is een zoenoffer. Ofschoon technisch zelfmoord, kan zij in feite dit nooit zijn; komende uit het geloof, kan zij niet zondig zijn. Ik hoop hiermede duidelijk gemaakt te hebben, dat de door ons aangevoerde punten voor het niet te alle tijde zondig zijn van zelfmoord, zeker rijpelijk overwogen waren en met redenen belegd (gestaafd; Red.) kunnen worden. Sta mij toe vast te stellen, dat volgens ons zelfmoord slechts zondig is, wanneer men zich van het zondigen van zelfmoord bewust is, of deze daad pleegt om zich aan een bepaalde consequentie van eigen leven te onttrekken.

Opmerking: Men heeft toch niet het recht het leven weg te nemen?

Antwoord: Omdat de opvattingen van uw maatschappij, zeer geachte heer, zich gewijzigd hebben. M.a.w.: de opvattingen van de maatschappij zijn beslissend, niet de door u aangehaalde argumenten, wat slechts dan geldig is, wanneer een volledig bewustzijn over het leven aanwezig is. Men kan niemand aansprakelijk stellen, voor wat hij niet weet. Dit punt hebben wij meerdere malen gemaakt, meerdere malen getracht u aan te tonen: onwetend zondigt men niet, zegt men in uw wereld. Indien u overtuigd bent van de stelling, die u aanhaalt, is voor u in elk geval en onder elke omstandigheid zelfmoord zondig.

Sta mij echter toe op te merken, zoals wij reeds tevoren deden, dat in feite Jezus' dood ook zelfmoord was. Want het werd door Hemzelf veroorzaakt; ondanks Zijn vermogen Zich daaraan te onttrekken, heeft Hij dit niet gedaan. Technisch zelfmoord. Doch een groots offer gebracht voor de mensheid en zeker niet zondig. Jezus deed Zich iets ontnemen, wat Hij zeker Zelf niet tot stand had gebracht, dat had Zijn Vader gedaan. Toch was dit niet zondig. Ik breng dit naar voren in de hoop, dat u hieruit de conclusie zult trekken, dat het nemen van het leven op zichzelf weinig belangrijk is, daar niets blijvends ermee vernietigd wordt. Wel is belangrijk, dat het huidige leven met zijn betekenis voor u op dit ogenblik niet vernietigd wordt zonder dat daarvoor een klemmende en dringende reden bestaat.

Het is natuurlijk mogelijk, dat de degene, die de volgende maal deze rubriek beantwoordt, de vraag krijgt: "U hebt gezegd, Jezus heeft zelfmoord gepleegd".

Vraag: Hebben de Russen een religieuze zending te vervullen?

Antwoord: Gezien de huidige omstandigheden lijkt deze zending eerder a-religieus. Een religieuze zending kan niet door een volk vervuld worden. Ten hoogste, door een persoon. Stellen, dat hier een religieuze zending door het Russische volk vervuld wordt, lijkt mij een tegenstrijdigheid te zijn met alle bekende feiten en alle werkelijke waarden. Wel meen ik, dat het Russische volk en de ontwikkelingen daarin plaats vindende, een zekere kosmische betekenis hebben t.o.v. de ontwikkeling van de mensheid op aarde. Maar dit ligt niet in een religieus vlak, maar in een vlak van beleving, bewustwording en vooral aanvaarden van verantwoording, zonder anderen te schaden.

Vraag: Een hoge ambtenaar bij de Justitie in Sovjet-Rusland heeft verklaard dat ruim 66 % van alle concentratiekampen in Siberië zijn gelijkwideerd. In de nog bestaande werkkampen zouden de politieke gevangenen slechts 2 % van het totaal uitmaken. Zijn de Sovjetleiders op de goede weg, of is alles maar leugen? Kunt u nog iets vertellen over de houding van het Russische volk tegenover hun leiders en hun politiek?

Antwoord: Enige tijd geleden mag deze verklaring misschien niet ver van de waarheid geweest zijn, daar men vele kampen heeft gelijkwideerd, soms door de likwidatie van hun inwoners. In de laatste tijd zijn tenminste in het Hoge Noorden van Siberië 10 nieuwe kampen geopend. Zodat zeker niet gezegd mag worden, dat hier sprake is van een opheffen van het concentratiekampstelsel. Aan te nemen, dat slechts 2% politieke misdadigers zijn, is slechts dan mogelijk, wanneer wij als politieke misdadigers alleen diegenen beschouwen, die volgens de Sovjets zo worden betiteld. Degene die iets lelijks zegt over een van de regerende figuren die nog aan de macht zijn – anders mag dat wel - zal u als gewoon misdadiger in een of ander concentratiekamp terug kunnen vinden. Hij is dan gewoon misdadiger volgens de Russische opvattingen, volgens de Westerse opvattingen een politiek misdadiger.

Wanneer u mij vraagt, hoe de huidige toestand is, dan meen ik, dat nog ca. 400 concentratiekampen van verschillende grootte bestaan in het gebied, dat thans door de Sovjet-Russische regering wordt beheerst. Wanneer ik hier naar Westerse maatstaven moet oordelen over de verhouding politieke gevangenen tot gewone misdadigers, zou ik zeggen ca. 60% politieke gevallen en 40% zuiver misdadige. Wat betreft de beloften, die de regeerders doen betreffende grotere rechtvaardigheid, meen ik op te mogen merken, dat zij mogelijkwijze wel wensen dit te geven, maar niet in staat zijn dit te geven, zolang zij nog niet in staat zijn het volk geheel te beheersen. Dit zal waarschijnlijk eerst na één of twee geslachten, bij een voortzetting van de huidige tendenzen, mogelijk zijn.

Vraag: Kunt u nog iets vertellen over de verhouding tussen het volk en hun leiders?

Antwoord: Verontschuld mij, dat ik uw begrip hoger heb aangeslagen, daar ik meende dit in mijn verklaring over het feit, dat nog twee geslachten lang de Russische regering onzeker zou moeten staan t.o.v. de bevolking, geïmpliceerd te hebben, dat deze verhouding dus geen direct prettige is, daar geweld de boventoon blijft voeren en een werkelijke aanvaarding van het systeem en de regeerders in het volk nog niet volledig is doorgedrongen.

Vraag: Kan men waarde hechten aan het gestelde in het boek van Spalding "De Meesters van het verre Oosten"?

Antwoord: Ten opzichte van de betrouwbaarheid zou ik zeggen: werp u niet op de bovennatuurlijke feiten erin vermeld, wel op de leringen daarin gegeven. Deze zijn waardevol en betrouwbaar.

Vraag: Is het bekende "East is East en West is West, enz." van R.Kipling te zien als een uitdrukking zonder meer, of moet dit gezien worden als een werkelijk onbereikbaar verlangen?

Antwoord: "Oost is Oost en West is West" betekent: de mentaliteiten van het Oosten en Westen verschillen op dit ogenblik; dus op het ogenblik, waarop Kipling deze uitspraak neerschreef, zo zeer, dat "never between can meet", dat deze beiden nooit samen zullen komen, volgens mijn huidige weten. Daar echter de Westerse invloed in het Oosten steeds sterker wordt, zal op de duur de invloed van de Oosterse filosofie in het Westen, de invloed van de Westerse zakelijkheid in het Oosten zo groot worden, dat zij misschien niet alleen elkaar ontmoeten, maar zelfs elkaar volledig verstaande, eens in de wereld samen zullen werken tot meerder heil der mensheid.

Vraag: Quakers trotseren kernexplosie. Hoe beoordeelt u deze opofferingsgezindheid?

Antwoord: Als ik hier mag oordelen, vanuit de Oosterse denkwijze: zij is groots en verstandig, want daar een Engelsman meer telt voor een Westerling, dan een Japanner, zal zijn woord beter gehoord worden en zal, wat hij verkondigt, waarde krijgen voor de wereld, waar men anderen misschien op zuiver politiek terrein beschouwt. Een verklaring of ervaring van deze beide mensen, zou wel eens voor de publieke opinie van meer belang kunnen zijn, dan duizend protesten van de Japanse regering en de ondergang van duizenden Japanse vissers. Dientengevolge acht ik het niet nutteloos, wat zij doen en is het m.i. een erenswaardige opoffering, ofschoon, - sta mij toe op te merken - in zekere zin dit weer zich bloot stellen aan de dood, dus een soort zelfmoord, zij het uit opofferingsgezindheid, nabij komt.

Vraag: Hoe verklaart u de capaciteiten van het quizwonder Robert Strom?

Antwoord: Een fotografisch geheugen. Voldoende?

Vraag: Kunt u iets zeggen over de z.g. extra's op foto's? Aan welke voorwaarden moet bv. worden voldaan om een dergelijke foto te kunnen maken?

Antwoord: Wanneer onder extra wordt verstaan een meer of minder duidelijke afbeelding van niet stoffelijk aanwezige personen op een fotografische plaat, dan kunnen de volgende voorwaarden daarvoor worden gesteld: Degene die de opname maakt, moet meer of minder mediamiek van kwaliteiten zijn. De mogelijkheid wordt verhoogd, naarmate ook anderen mediamiek zijn. De belichting moet zeker ultra-violette stralen in niet te grote mate bevatten; daarentegen is de aanwezigheid van infra-rood licht en infrarode stralen vaak eerder bevorderlijk dan schadelijk. Dan is noodzakelijk, dat een geest om enigerlei wijze zich wenst te uiten en dat de emulsie van de plaat een beïnvloeding door de uitstraling van de geest mogelijk maakt. Hierbij wordt opgemerkt, dat meestal een extra het best wordt opgenomen en tot zijn recht komt bij een langere belichtingstijd en betrekkelijk weinig licht.

Vraag: Hoe kan men een zieke met gedachten genezen en hoe zijn gedachten richten zonder enig medeweten van de zieke? Is het noodzakelijk, dat de zieke hieraan meewerkt?

Antwoord: Sta mij toe, hierop op Joodse wijze te antwoorden. De laatste eerst. Het medeweten van de zieke is niet noodzakelijk, maar kan wel de werkingen daarvan sterk bevorderen. Het proces van de genezing begint als volgt. De gedachtekracht, die uitgestraald wordt, werkend op geestelijk terrein, geeft een indruk aan geest en lagere voertuigen buiten het stoffelijke van de patiënt. Deze indruk wordt overgebracht naar het totale denkwezen, waarbij het in de hersenen komende o.a. zijn invloed doet werken via het sympatisch zenuwstelsel. Hierdoor worden automatische functies zodanig gericht, dat de genezende processen worden bevorderd.

De gedachte kan gelijktijdig zo suggestief zijn voor welbehagen en beter bevinden, dat de patiënt zelf een vermindering van kwalen bemerkt. Dit laatste zal echter niet altijd mogelijk zijn, daar sommige genezingsprocessen in feite een intensifiëring inhouden. De beste wijze om zich op de patiënt te richten is zich een voorstelling te maken van de patiënt, van het lijden van de patiënt en dit in gedachten uit te wissen. Daarbij kan men gebruik maken van een voorstelling (van) genezend licht, doch ook met de voorstelling: het wegnemen van het euvel in zeer letterlijke zin, alsof men dus persoonlijk aanwezig was en de kwade eigenschappen van de organen eenvoudig uit het lichaam zou nemen en wegwerpen. Deze methoden zijn suggestief en brengen daardoor via het stoffelijk denken bepaalde beelden naar de geestelijke voertuigen van de mens, waardoor de invloed op deze gebieden sterker wordt en beter wordt overgebracht.

Vraag: Heeft de mens zelf zijn ouders gekozen, of er zeggingschap in gehad?

Antwoord: De mens heeft de sfeer gekozen, die z.i. het best in overeenstemming is met zijn huidige geestelijke toestand, zijn begeren van beleven op de wereld en dus zijn totale belevingsmogelijkheid in een toekomstig bestaan. Hierbij werd niet zozeer op de persoonlijkheid van de ouders op zich, als op hun gezamenlijke uitstraling en de sfeer, die zij rond (zich) dragen, gelet. Deze keuze is practisch vrijwillig, daar alleen een beperking in mogelijkheden bestaan wanneer men op een bepaald ogenblik zonder vertraging zou willen incarneren.

Vraag: Kunt u iets vertellen over zwanenridders en waar zij vandaan kwamen?

Antwoord: Zwanenridders zijn legendarische figuren en spelen een rol in vele riddersagen, onder andere in verband met King Arthur en zijn hof. In feite zijn zij een overleveringsfiguur die stamt

uit oudere, meestal Keltische verhalen, waarin de zwaan een z.g. godenvogel is. Dit zal waarschijnlijk uit klankverwantschap stammen, daar in de Atlantische periode het woord voor God ongeveer gelijk was aan de latere Keltische uitdrukking (voor) zwaan. De zwanenridder zou als zodanig een God-gezondene zijn. Dit kan blijken uit de overleveringen waarin zij voorkomen. Zij zijn te allen tijde de helpers in hoogste nood, zij helpen het recht handhaven, maar kunnen dit niet als persoonlijkheid doen. Vandaar, dat het bekend worden van hun naam, of vragen naar hun afkomst, voldoende is om hen te doen verdwijnen. Zij zouden dan immers de band met de God Die hen gedragen en gevoerd heeft, verbreken en daardoor komen tot een zuiver persoonlijk beleven. De band, die zij hebben met de Kracht, die hen zendt, is zo sterk, dat zij liever te gronde gaan, of een wereld verlaten, dan niet meer zwanenridder, doch slechts "ridder" te zijn. In feite zouden zij dan dus kunnen worden vergeleken met fantastische vormen van bv. engelen, die de jonge Tobias op zijn weg geleidden. U moet mij verontschuldigen over het niet volledig zijn hiervan, maar ik ben in uw Westerse overleveringen niet zozeer thuis als in mijn eigen.

Vraag: Is het juist dat een uitvinding is gedaan tegen het atoomgevaar?

Antwoord: Er hebben wel geruchten mij bereikt omtrent een dergelijke uitvinding. Echter hebben noch ik noch mijn vrienden in feite een dergelijke uitvinding vast kunnen stellen.

De enige werkzame uitvinding van de laatste tijd, mij bekend, is een plasma, dat aan slachtoffers van te hoge radioactieve stralingen kan worden toegediend. Hierdoor wordt een ontbinding in het bloed voorkomen. In de door u bedoelde zin is de waarde hiervan helaas slechts betrekkelijk. In enkele, niet alle gevallen kan dit middel dus wel gevolgen van hoge radioactiviteit verminderen of wegnemen.

Vraag: Kunt u zeggen, hoe de wereld beter moet worden, wanneer de goede geeten niet op aarde terugkeren en uit het dierenrijk onbewuste zielen toestromen?

Antwoord: Een zeer waardig onderwerp. Sta mij echter toe het toch kort te beantwoorden. Gezien het feit, dat het gemiddelde bewustzijn op aarde, evenals de eisen aan dit bewustzijn gesteld, steeds hoger wordt, zullen de eisen, die vervuld moeten worden om als mens te leven ook hoger worden. Ofschoon de beste elementen inderdaad niet meer tot het mens-zijn behoren en lagere elementen daarentegen toestromen, zal dus de gemiddelde kwaliteit van de lagere elementen steeds weer iets hoger komen te liggen. Ook de grens bij welke een hoger bewustzijn het mens-zijn achter zich laat komt steeds iets hoger te liggen. Dit betekent een langzame, maar m.i. onophoudelijke verbetering van peil vooral, (van) wat op de aarde als mens zal leven.

Dat dit proces zich zeer traag afspeelt en dus slechts over perioden van miljoenen jaren kan worden gezien, lijkt mij duidelijk. Dat de enkele mens dus deze verbeteringen niet zal overzien, is klaarblijkelijk. Feitelijk is het echter, dat het proces bestaat en er zelfs perioden kunnen voorkomen, zij het van kortere duur, waarin het bewustzijn van de "beteren" tijdelijk het dierlijke van de anderen overheerst. Zo wordt dan een grote schrede gemaakt in de richting van een goede wereld. Ofschoon zij terugvalt, zal zij niet zover terugvallen, dat zij het punt bereikt, waarop zij zich vóór de stijging bevond. Een residu van bewustzijn, dat achterblijft, zal in de volgende periode dus zijn invloed laten gelden.

Vraag: Ik meen gelezen te hebben, dat in Amerika een negatief proton is ontdekt. Ik vraag mij af of dit in verband staat met die negatieve wereld waarover wij enkele weken terug spraken?

Antwoord: Dit is niet noodzakelijk, ofschoon een dergelijk proton daartoe zou kunnen behoren. In dat geval zou het een proton moeten zijn met een werkelijk totaal negatieve lading. Is dit het geval, dan behoort het tot de materie van de andere zijde van deze werkelijkheid. Is het echter een proton, waarbij alleen gedrag en rotatierichting anders zijn dan het hier gebruikelijke, kan het behoren tot de z.g. negatieve materie van uw eigen wereld.

Mag ik aannemen dat alle vragen zijn beantwoord? Dan moet ik u mijn dank betuigen voor de waardevolle en interessante vragen, die u mij hebt willen stellen en u nogmaals verzoeken mijn gering weten te verontschuldigen op grond van mijn geestelijke jeugd.

Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Het Lied van de Vreugde

Er leeft een Kracht in mij,
een haast verblindend Licht,
dat straalt mij door de ogen
en maakt het aangezicht
tot iets, door God bewogen.

De wereld leeft en ik leef daarin.
De vrijheid, die mij hier omhult,
is bevrijding van last en van nood
en van pijn.

Te lang werd de wereld geduld,
gedragen slechts;
thans aanvaard ik het zijn,
als een vreugd zonder eind.

Maar sta ik in mijn vreugde alleen?
Beweent mij de wereld nog steeds?
Het lijkt, dat mijn eigen vreugde verdwijnt,
ik zie in de wereld veel leed.
Ik ween uit mijn vreugde
om 's werelds smart
en heb geen kracht
meer tot jubel.
Daarom neem ik mijn krachten
en geef ze voort.
Hier een daad
en daar een woord.
Zo breidt zich de vreugde
overal uit
en rond mij bloeit de vrije lach,
hoe lichtend is dan plots de dag,
hoe zilveren de nacht.
Te leven in een vreugde
met anderen gedeeld,
het is de eeuwigheid,
nu reeds ervaren.
Het is het vinden
van de Lichtende God, Die leeft
in de gang reeds van dagen en jaren.

Gedeelde vreugd is grotere vreugd.
Want ziet: is blijdschap overal,
Waar blijft de droefheid van het zijn,
die tot mij komen zal?

Alleen sta ik geïsoleerd.
Rond mij ligt het leed en het licht
van de vreugde wordt mij geweerd.
Zo blijft het, tot ik eigen vreugd,
maar ook de eigen klacht vergeet.
Tot ik dit naast mij werp en

het in mij niet meer is gekend.

Maar geef ik alle vreugde voort,
zij leeft in mij en klinkt in anderen mee,
het wordt één groots akkoord.
Een jubelkreet klinkt dan door het Al,
hoe schoon is het te zijn.

Vreugde, die je benepen en klein,
alleen voor jezelf houdt,
verdwijnt en gaat ten onder.
Maar de vreugde, die je aan anderen geeft,
is een Licht, is een Kracht,
die niet slechts in jou,
maar in alle zijn en in alle wereld leeft.

Daarmee, vrienden, besluiten wij deze bijeenkomst. Wij zijn u allen zeer dankbaar voor uw aandacht en wensen u een goeden avond, aangename huisgang en een gezegende nachtrust.